

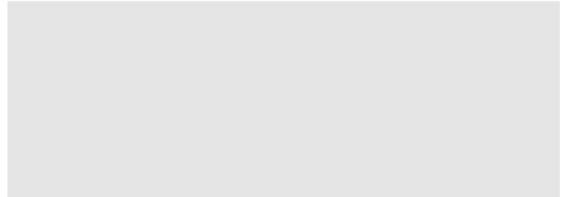
R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.4718

Dosar nr.1731/36/2009

Şedința publică de la 13 noiembrie 2012

Președinte:

-
- Judecător
  - Judecător
  - Judecător
  - Magistrat asistent

&&&

S-a luat în examinare recursul declarat de Mazăre Radu Ștefan împotriva sentinței nr.303 din 13 octombrie 2011 a Curții de Apel Galați - Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns recurrentul-reclamant Mazăre Ștefan, prin avocat Ioana Focșa, și intimata-părăță Agentia Națională de Integritate, prin consilier juridic [REDACTED].

Procedura legal îndeplinită.

Magistratul asistent a prezentat referatul cauzei, învederând faptul că recursul este declarat și motivat cu respectarea termenului prevăzut de lege.

Recurrentul-reclamant, prin avocat, depune la dosar dovada achitării taxei judiciare de timbru în sumă de 2 lei și a timbrului judiciar în valoare de 0,15 lei, arătând că nu mai are cereri de formulat.

Nemaifiind chestiuni prealabile de formulat, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților în susținerea și, respectiv, în combaterea motivelor de recurs.

Recurrentul-reclamant, prin avocat, solicită admiterea recursului și modificarea sentinței atacate, cu consecința respingerii excepției inadmisibilității și reținerea cauzei pentru judecata fondului cauzei, apreciind că, în spătă, s-a încălcat accesul liber la

justiție. Astfel, arată că din anul 2009, de când se susține că a fost sesizat parchetul, fără a exista o dovedă în acest sens, recurrentul are calitatea tot de învinuit, în opinia sa, considerând că cercetarea se află în faza efectuării actelor premergătoare, or, în spătă, intimata-părâtă nu trebuia să emită act de constatare în condițiile în care existau indiciile săvârșirii unei infracțiuni, ci să suspende și să investească organele de cercetare printr-o adresă, nu printr-un act de constatare. Precizează că de fapt contestă forma actului, întrucât actul de constatare este un veritabil act administrativ.

Intimata-părâtă, prin consilier juridic, arată că nu are informații privind mersul anchetei, însă a fost sesizat organul de cercetare penală, iar în ceea ce privește forma actului, susține că autoritatea nu putea emite decât acte de constatare și astfel s-a emis actul în cauză. Solicită respingerea recursului și depune la dosar concluzii scrise.

Înalta Curte, în temeiul art.150 și art.256 din Codul de procedură civilă, reține cauza în vederea soluționării.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Circumstanțele cauzei. Ciclurile procesuale parcuse

1.1. Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel Galați - Secția contencios administrativ și fiscal, reclamantul Mazăre Radu Ștefan a solicitat, în contradictoriu cu părâta Agenția Națională de Integritate, anularea actului de constatare nr.1173/I.I/25.11.2009, suspendarea executării acestuia, precum și obligarea autorității părâte la plata unor daune morale în sumă de 100.000 lei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că în mod nelegal autoritatea părâtă a sesizat Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Constanța cu privire la existența unor indicii temeinice ale comiterii infracțiunii de conflict de interes, câtă vreme în dosarul de verificare nu exista niciun asemenea indiciu și nu avea în competență să posibilitatea să efectueze probatorii cu privire la pretinse fapte penale. În opinia sa, cercetarea nu a fost una obiectivă și cu respectarea principiilor imparțialității și independenței

În privința daunelor morale, reclamantul a arătat că acestea constau în atingerea valorilor care definesc personalitatea umană, cinstea, demnitatea, onoarea, prestigiul profesional cu consecințe negative în plan psihic.

Pe fond, reclamantul a arătat că a avut calitatea de asociat în cadrul SC Telegraf Advertising, calitate pe care a declinat-o aşa cum rezultă și din relațiile furnizate de ORC Constanța încă din anul 2002, iar între această stare de fapt necontestată și presupunerea că ar fi favorizat într-un fel această societate sau alte societăți de advertising nu există însă nici-o legătură confirmată prin mijloace legale de probă.

Prin întâmpinare, părâtă a solicitat respingerea acțiunii, susținând că actul de constatare a fost legal și justificat întocmit. De asemenea, a solicitat respingerea capătului de cerere privitor la plata daunelor morale, apreciind că reclamantul nu a suferit niciun prejudiciu.

1.2.Curtea de Apel Galați-Secția de contencios administrativ și fiscal, prin sentința nr.171 din 29 iunie 2010, a admis în parte acțiunea formulată de reclamantul Mazăre Radu Stefan în contradictoriu cu părâta Agenția Națională de Integritate, dispunând anularea actului de constatare nr. A/1179/I.I./2009 din 25.11.2009, emis de autoritatea părâtă.

Prin aceeași sentință, a fost obligată autoritatea părâtă să-i plătească reclamantului suma de 5000 lei, cu titlu de daune morale și suma de 2380 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut că, pentru a se trage concluzii privitoare la posibila implicare a reclamantului în procedurile de achiziții publice, autoritatea părâtă trebuia să verifice corectitudinea și legalitatea acestora, sens în care se impunea analizarea dosarelor de licitație, a ofertelor depuse, a prețurilor și a atribuirii contractelor ar fi fost deosebit de concludente.

De asemenea, prima instanță a constatat că din informațiile furnizate de către O.R.C Constanța rezultă că reclamantul a fost acționar la una dintre firmele de advertising cu care a contractat Primăria, iar în ceea ce privește a doua firmă, S.C. Sotí, acesta nu a avut legături de afaceri în sensul parteneriatului, nefiind asociat sau acționar la respectiva firmă.

În privința daunelor morale, prima instanță a considerat că acestea pot fi acordate încrucât reclamantul a făcut dovada prejudiciului moral încercat, în cauză existând dovada culpabilității și a legăturii de cauzalitate, dar nu în quantumul solicitat, disponându-se limitarea la suma la 5000 lei.

1.3. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul, iar prin Decizia nr.2073 din 7 aprilie 2011, Înalta Curte de Casătie și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal a admis recursul, a casat sentința recurată cu trimiterea cauzei spre rejudicare aceleiași instanțe, reținând, în esență, că prima instanță s-a pronunțat pe fondul cauzei, ignorând excepția inadmisibilității invocată de autoritatea pârâtă.

1.4. Cauza a fost reînregistrată pe rolul Curții de Apel Galați sub nr. 173/36/2009*.

La termenul de judecată din data de 13.10.2012, prima instanță a pus în discuția părților excepția inadmisibilității acțiunii, invocată de pârâtă prin întâmpinare, cu privire la care reclamantul a formulat concluzii de respingere, susținând că prin actul atacat s-a concluzionat că există indicii cu privire la săvârșirea infracțiunii de conflict de interes, însă, în spătă, nu este vorba de o simplă sesizare a organelor de cercetare penală, ci de un act administrativ prin care au fost vătămate interesele sale legitime.

2. Hotărârea pronunțată în fond după casare

Prin sentința nr.303 din 13 octombrie 2011, Curtea de Apel Galați - Secția de contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea formulată de reclamant, ca inadmisibilă, reținând, în esență, următoarele:

Existența unor indicii legate de săvârșirea unei infracțiuni justifică sesizarea prin mijloacele prevăzute de lege a organului de cercetare penală. Chiar dacă Codul de procedură penală prevede expres modurile de sesizare, existența unor legi penale speciale face ca modurile și modalitatea concretă de sesizare a organelor de cercetare penală să varieze în funcție de specificul unor infracțiuni, cum este cea indicată de pârâtă în actul de constatare, conflictul de interes împietând asupra efectuării anumitor activități pentru evitarea oricărora suspiciuni legate de gestionarea banilor publici.

În spătă, prin dispozițiile Legii nr.144/2007, într-adevăr, este reglementat, ca mod de sesizare al organului de cercetare penală

„actul de constatare” care, spre deosebire de modurile de sesizare disciplinate de Codul de procedură penală este public, aspect care nu este, însă, de natură a releva nelegalitatea actului de constatare, în condițiile în care norma specială este de imediată aplicare și de vreme ce un atare text legal nu a fost declarat neconstituțional.

Prin urmare, prima instanță a apreciat că reclamantul nu este, în această fază, în măsură să combată temeinicia sesizării organului de cercetare penală, posibilitatea acordată de lege de a contesta în instanță actul de constatare vizând, în opinia instanței, doar latitudinea de a sesiza organului de jurisdicție anumite neregularități de formă, iar nu aspecte ce țin de fondul învinuirii, posibilitatea efectivă de apărare având-o în fața organului de urmărire penală.

Concluzionând, judecătorul fondului a reținut că parchetul este cel abilitat de lege să confirme ori să infirme constatările Agenției Naționale de Integritate cu privire la săvârșirea unor infracțiuni legate de integritatea persoanelor aflate în funcții publice, iar intervenția instanței în această fază excede proprietatea competențe.

3. Motivele de recurs înfațiate de reclamant

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal, a declarat recurs recurrentul-reclamant, apreciind că raționamentul instanței de fond în reținerea inadmisibilității acțiunii este eronat, motivat de următoarele împrejurări:

-prin actul de constatare din 25 noiembrie 2009 Agenția Națională de Integritate a concluzionat în sensul existenței unor indicii cu privire la săvârșirea infracțiunii de conflict de interes iar prin comunicatul postat pe site-ul autorității s-a indicat posibilitatea contestării, de la data comunicării actului;

-susținerile părâtei în sensul că prin actul de constatare s-a urmărit sesizarea organului de cercetare penală se impuneau a fi înălțurate, întrucât conform art. 221 Cod penal organul de urmărire penală este sesizat prin plângere sau denunț;

-în raport de dispozițiile legale incidente, respectiv art. 41 alin.1, 46 alin.3 și 47 alin.2 din Legea nr. 144/2007 intimata-părâtă nu putea emite un act de constatare ci ar fi trebuit să suspende verificările și să sesizeze organul de urmărire penală într-unul din modurile prevăzute de Codul de procedură penală (art. 221).

4. Soluția și considerentele instanței de control judiciar

Recursul nu este fondat.

Analizând sentința atacată în raport de criticile ce i-au fost aduse, ce pot fi circumscrise motivului de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct.9 Cod procedură civilă, față de prevederile legale aplicabile din materia supusă verificării și prin prisma art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte reține că nu subzistă în cauză motive de nelegalitate de natură a atrage fie casarea, fie modificarea hotărârii recurate.

Reclamantul intimat a sesizat instanța de contencios administrativ cu cererea de anulare a Actului de constatare nr.1173/I.I/25 noiembrie 2009 întocmit de intimata ANI, corelativ cu solicitarea de acordare a sumei de 100.000 lei cu titlu de daune morale, arătând că apreciază ca nelegală măsura dispusă prin actul atacat, respectiv sesizarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Constanța, cu privire la săvârșirea infracțiunii de conflict de interes, prevăzută de art. 253 Cod penal.

Astfel după cum rezultă și din expunerea rezumativă a considerentelor hotărârii atacate, de mai sus, instanța de fond, rejudecând cauza în fond după casare, urmare Deciziei nr. 2073/7 aprilie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal , și potrivit îndrumărilor arătate în cuprinsul acesteia, a reținut inadmisibilitatea acțiunii, primind astfel excepția inadmisibilității invocată de intimata Agenția Națională de Integritate cu ocazia primei judecăți în fond a cauzei.

În acord cu cele reținute și de prima jurisdicție, Înalta Curte arată că nu sunt fondate criticile recurrentului vizând nelegala sesizare a unității de parchet competente, prin nerespectarea prevederilor art. 221 Cod procedură penală, câtă vreme actul atacat a fost întocmit în temeiul art. 44 alin.3 din Legea nr. 144/2007, republicată.

Potrivit acestui text de lege „*agentia sesizează organul de urmărire penală sau organul fiscal competent, dacă există probe sau indicii temeinice privind săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Verificarea efectuată de inspectorul de integritate se suspendă până la soluționarea cauzei de către organul judiciar.*”

În plus, potrivit art. 43 alin.1 din același act normativ, „*agentia începe verificarea averilor și a conflictelor de interes ,*

dacă în urma verificării prealabile rezultă probe sau indicii temeinice referitoare la încălcarea prevederilor legale”.

Raportat la prevederile legale sus arătate, actul de constatare atacat din perspectiva formei sale dar și pentru măsura efectiv dispusă, nu are natura juridică a unui „act de constatare a conflictului de interes”, astfel cum se prevede în art. 46 din Legea nr. 144/2007.

Totodată, textele prezentate evidențiază, contrar susținerilor recurrentului, abilitarea legală a intimatei Agenția Națională de Integritate prin lege specială, de a sesiza organele de urmărire penală, neputându-se aşadar reține încălcarea prevederilor art. 221 Cod procedură penală.

Înalta Curte reține că împrejurarea invocată de recurrent cu referire la nerespectarea prevederilor art. 44 alin. 3 teza a II-a, vizând suspendarea verificării efectuate de inspectorul de integritate nu este de natură a atrage nici nulitatea și nici nelegalitatea actului de constatare atacat, câtă vreme, prin măsura dispusă organul de urmărire penală este cel ce urmează a statua asupra faptelor și a indicilor constatați, proces în cursul căruia recurrentul urmează să-și formula și înfățișa apărările apreciate ca utile și necesare.

În fine, Înalta Curte arată, în acord cu soluții anterioare adoptate în această materie (e.q. Decizia nr.5301 din 10 noiembrie 2011) că și în cauza prezentă nu împrejurarea că Agenția Națională de Integritate și-a intitulat actul emis ca fiind un „act de constatare” prezintă efectiv relevanță în stabilirea naturii sale juridice, ci măsurile dispuse, respectiv efectele produse, și anume strict cele de sesizare a organelor de urmărire penală în vederea efectuării de cercetări, ceea ce face ca respectivul act să nu poată fi apreciat ca fiind un veritabil act administrativ, în sensul art. 2 lit.c din Legea nr. 554/2004.

O atare calificare atrage și inaplicabilitatea în cauză a prevederilor art. 46 alin.2 din Legea nr. 144/2007, la care a făcut trimitere recurrentul, vizând contestația depusă la instanța de contencios, ce vizează, astfel cum s-a arătat, numai actele prin care se constată chiar de către Agenția Națională de Integritate existența unui conflict de interes.

Față de toate cele mai sus arătate, în temeiul art. 312 alin.1 Cod procedură civilă, se va respinge aşadar ca nefondat recursul de față.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de Mazăre Radu Ștefan împotriva sentinței nr.303 din 13 octombrie 2011 a Curții de Apel Galați - Secția de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 13 noiembrie 2012.

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

MAGISTRAT ASISTENT,